

[Iver Poulsen.]

besiddere dog i det mindste kan få besked om, hvorvidt deres dispositionsret over deres egen ejendom er indskrænket, og, i bekræftende fald, hvor stærkt den er indskrænket.

Statsministeren (*Kampmann*): Må jeg begynde med at takke de ærede ordførere for de partier, der har været repræsenteret i udvalget, for det store arbejde, der er udført — det gælder i øvrigt hele udvalget — og for de udtalelser, der er faldet i dag. Der er i udvalget foretaget en meget grundig behandling af dette vigtige lovforslag, og det er jeg meget taknemlig for.

Man kan vel næsten sige, at det eneste beklagelige er, at der ikke er opnået enighed, men efter den tone, der prægede alle indlæggene — jeg ser bort fra den ærede sidste ordførers — skulle der dog fortsat være udsigt til, at der kan nås til enighed. Ganske vist er der ret betydelige principielle forskelle i vort syn på et par af bestemmelserne; men de praktiske forskelle er måske knap så store, som man vil gøre dem til. Dette kan på den ene side føre til, at man kan synes, det er lettere at nå til et resultat, idet man kan sige til modparten, at han godt kan opgive sit standpunkt, fordi det i praksis ikke betyder så meget; på den anden side har det her ved anden behandling vist sig, at et sådant argument ikke har kunnet gøres gældende.

Der er jo, som det også er sagt, stort set enighed om lovforslaget, bortset fra bestemmelserne i lovforslagets nr. 12 og 15 vedrørende henholdsvis lovens § 22 og § 25. Hvad angår nr. 12 og ændringsforslag nr. 11 i betænkningen, er der tre problemer, som stilling har været genstand for drøftelse.

Det ene er spørgsmålet om en nøjere definition af det område, inden for hvilket der skulle gives tilladelse fra fredningsnævnet; der var en del diskussion om dette problem under lovforslagets første behandling. Jeg forstår, at den definition, som vi nu har fundet frem til, er der enighed om.

Endvidere har man drøftet spørgsmålet om fristen; man har sagt, at sagerne behandling tager for lang tid. Der er dog ikke stillet ændringsforslag i så henseende, men vi kan naturligvis over for myndighederne

indskærpe, at sagerne skal fremmes. Efter den opbygning, som loven nu får, skulle der blive større mulighed for at behandle sagerne hurtigt; det er noget, der kan tales om.

Det tredje problem var erstatningsspørgsmålet. Der har været almindelig uenighed om, hvorvidt der skulle gives erstatning ved rådighedsindskrænkning, men det forligstilbud, som ligger i ændringsforslag nr. 11 i betænkningen, stillet af mig og tiltrådt af et flertal, har oppositionen altså ikke ment at kunne gå med til. Det ærede medlem hr. Thestrup beklagede sig særlig over, at der derved ikke blev givet en ret og staten ikke fik nogen pligt til at yde erstatning. Det er ganske rigtigt, idet vi ikke mener, staten har en sådan pligt; og når vi ikke mener, at staten har pligt til at yde erstatning, kan man dog ikke give udtryk for noget sådant. Det er altså her, den principielle uoverensstemmelse ligger. Jeg håber dog, man vil betragte stk. 2 under ændringsforslag nr. 11 som et forligstilbud. Det er virkelig ment sådan. Jeg mener, at lovforslaget, som det var formuleret ved fremsættelsen, var inde på det rigtige. Det finder jeg stadig. Jeg gjorde også opmærksom på, at vi her har prøvet at imødekomme oppositionen.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 14 til lovforslagets nr. 15 kan man naturligvis, som man også har gjort det, drøfte, hvordan disse afstande i meter fra vandløb skal fastsættes. Det må jo afhænge både af praktiske forhold, men også i nogen grad af den beskyttelse, man vil give naturen. Jeg tror, alle er klar over, at her kan man vistnok, hvis man ellers kan blive enig om lovforslaget, nå til et resultat. Men jeg gør opmærksom på, at vi ikke kan nedskære målene så meget, som det ærede medlem hr. Vivike var inde på.

Derudover er der betydelige vanskeligheder, hvis man fra oppositionens side vil fastholde, at der skal gives erstatning på den ene eller den anden måde for rådighedsindskrænkninger, der finder sted i henhold til lovforslagets nr. 15, således som det foreslås ændret ved ændringsforslag nr. 14. Jeg tror, det vil volde betydelige vanskeligheder, hvis man mener, at der her, som det finder sted i henhold til stk. 2 under ændringsforslag nr. 11, under den ene eller den anden form skal gives erstatning.